

LBRIS

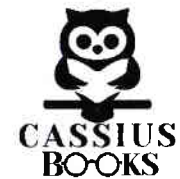
We know
books

Simona Radu

Lanțuri rupte

— Volumul V —

Libertatea ca o vrajă

Redactor: Raluca Irimie

Tehnoredactare: Raluca Irimie

Copertă: Vlad Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**RADU, SIMONA****Libertatea ca o vrajă** / Simona Radu. - Gilău : Cassius

Books, 2024-

5 vol.

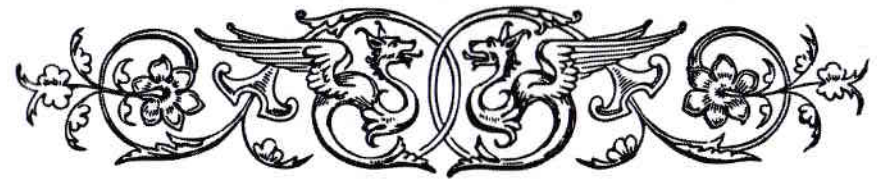
ISBN 978-606-9731-56-7

Vol. 5 : Lanțuri rupte. - 2025. - ISBN 978-630-6714-19-3

821.135.1

©CASSIUS BOOKS, 2025

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform Legii Dreptului de Autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii

1. Vremea marelui război

Peste vreo săptămână, lady Jaina își făcu apariția în Kove ca o adevărată regină, înfoclită în blănurile scumpe găsite în vila lui Thormak din Halley, asupra cărora Alcora nu aruncase decât o privire scurtă, indiferentă și cocoțată în trăsura aurită a nobilului Ydo, pe care Arthas, la îndemnul emirului, o rechiziționase pentru această nobilă cauză. Apariția ei stârni rumoare pe străzile orașului, oamenii se opriră și întoarseră capetele spre strălucitorul alai, unii strâmbară din nas la vederea trăsorii kenoate pe care o urâseră atât, dar cu toții se întrebară cine-i strălucitoarea mărime care venea astfel, în condițiile în care sharee și shaidun străbăteau orașul călare sau pe jos, câteodată chiar fără nimeni să-i însoțească, fiind prezenți numaidecât oriunde era nevoie de ei și ținând toate lucrurile sub control.

Chiar și așa, se petrecuseră câteva fapte de care cei din Kove nu prea aveau motive să fie mândri. În primul rând, a doua sau a treia zi după eliberarea orașului, pe când Alcora încă nu se mișca din pat, localnicii dăduseră buzna în cârciuma de lângă casa lui moș Eviri și cârciumarul iubitor de kenoați sfârșise spânzurat de-o grindă. Chemat în grabă, emirul ajunsese prea târziu ca să mai poată face ceva, dar când oamenii îi arătaseră cuferele grele cu stelii din pivnița acestuia, nu mai mustrase pe nimeni. Doar reușise să abată mânia orășenilor și îi salvase nevasta și feciorul de vreo zece ani, care erau gata să aibă aceeași soartă. Femeia își adunase la repezeală câteva țoale și se rugase să i se lase căruța, plecând aproape imediat cu copilul ei din acea casă și dorind să se refugieze

În satul ei natal, dacă va mai fi primită și acolo. Emirul ridicase din umeri și îi urase să aibă noroc, deși nu-l mai interesa povestea. În altă zi, oamenii i-l aduseseră pe Vesper, feciorul mutilat al lui moș Eviri, pe care îl prinseseră dând târcoale cu niște pulbere neagră în buzunar pe lângă închisoarea unde erau ferecați kenoații luați prizonieri, asupra cărora nimeni nu luase încă vreo hotărâre. Ca un părinte răbdător, emirul îi explicase că există un Sfat al Obștii care judecă și o onoare care îi împiedică pe învingători să curme viața celor ce li s-au predat de bunăvoie, dar mutul era prea cătrănit și trebuise potolit cu forța. Cu toate ordinele date de a întări paza prizonierilor, emirul nu garanta pe siguranța lor. *Cum poți avea răbdarea să te ocupi de toate cu duhul blândeții?* o întrebase el pe Alcora, fugind la un moment dat exasperat și căutându-și refugiul în dormitorul tihnit în care ea încă mai zăcea. Nu fusese educat să facă asta. Vorba lui fusese lege, pentru că ascultarea ei făcea diferența între viață și moarte. În lumea kenoată. În lumea velusiană, regii erau puși în slujba poporului... Prințesa răsese, profitase de asta și îl convinsese ca de a doua zi să iasă și ea, pentru că rana nu-i mai sângerase și durerile i se domoliseră.

Da, dar astăzi, când un țăran trimis de căpitanul Milan îi vestise că se apropie alaiul care o aducea pe lady Jaina, Alcora și-ar fi dorit deodată să mai zacă la pat și nimic să n-o urnească de acolo. Mai ales că emirul o sărutase și o bătuse împăciuitor pe umărul sănătos, plecând apoi să inspecteze bunul mers al treburilor de pe ziduri, care se desfășurau la fel de bine și fără el. În schimb, lordul Arthas se apropia în fugă, dar nu uită, cu toată graba, să-și aranjeze puțin ținuta răvășită, să-și netezească pletele și barba, să se scuture de praf, ca să nu apară în fața soaței ca ultimul dintre țărani. Era mai vesel astăzi, zâmbi Alcora, abia ținându-se de la vreo remarcă ironică. Ladon scăpase deocamdată de fierbințeală, ba chiar deschisese ochii și îi recunoscuse pe prietenii care îl vegheau, iar asta spuneau vracii că este cel mai bun semn de vindecare. Așa că Jaina ajungea chiar la timp.

— Mi-a fost dor de ea! zâmbi tânărul lord, surprinzându-i privirea amuzată. Știu că are hachițele ei, dar voi două v-ați înțeles tot timpul bine. Mi-aș dori doar să fie mai delicată cu emirul...

— Stai calm, că nu pune la suflet, îl asigură Alcora dând nepăsătoare din mână. Nici nu cred c-o observă.

Na, că tot înțepase! chicoti în sinea ei, deloc stânjenită. Ba chicoti și Arthas, apoi își luă seama, că trăsura făcuse deja un viraj frumos și se apropia de rampa de marmură. Când se opriră de tot, vizitiul parcă răsuflă ușurat. Probabil că primise niște muștruluieli de-a lungul drumului!

Căpitanul Milan însă se înclină vesel:

— Iată-ne ajunși, sharee! Lord Arthas, ți-am adus doamna teafără și nevătămată!

Mă mir că voi sunteți teferi... sau măcar ați mai rămas întregi la cap! făcu Alcora în sinea ei, fără să se miște cu un deget de pe treapta pe care se cocoțase.

Ca de obicei, femeia nu catadicsi să-și scoată nici vârful nasului până ce Arthas nu se apropie sprinten de ușa trăsurii și, cu ochi strălucitori, făcând în același timp și o reverență, nu deschise ușa bogat ornamentată, de pe care nimeni nu se gândise încă să scoată însemnele aurite ale nobilului kenoat. Abia atunci o mână subțire și albă apăru dinăuntru și se sprijini cu grație pe mâna lordului, oferită în ajutor. Încotoșmănată în blănuri puțin cam prea mari pentru ea, lady Jaina ieși în întregime și călcă cu grijă direct pe treapta de marmură a scării. Pe figura ei frumoasă și înghețată nu se putu citi nimic, ca pe obrazul unei statui. Privi în stânga și-n dreapta, cu aerul că le face tuturor o mare favoare arătându-și prețioasa făptură și doar înclină ușor capul când dădu cu ochii de Alcora. Arthas însă părea că se topește de drag.

— Ai călătorit bine, doamna mea?

— Cât de bine puteam să călătoresc? pufni ea privindu-l o clipă tăios. Drumurile sunt cumplite, iar țăranul acesta e mai învățat să

mâne vacile decât să facă pe vizitiul. Două zile n-am să mă pot mișca din pat de dureri de oase! Nu visez decât la o baie caldă, dacă aveți așa ceva în acest loc uitat de lume.

— Pentru tine orice, scumpa mea verișoară! rânji Alcora gata să izbucnească.

Doar Arthas parcă era orb și surd. Cuprinsese mâna micuță a nevastei sale în mâna lui mare, căutând s-o încălzească și s-o ocrotească. Faptul că emirul alesese să plece, îi dădu deodată Alcorei un sentiment neplăcut de inferioritate, pentru că i-ar fi plăcut acum ca Almar s-o cuprindă tandru de după umeri și să dea cu tifla nesuferitei ăsteia care nu era capabilă de tandrețe. Ce-o fi văzut Arthas la ea? se întrebă a mia oară, fără să găsească răspunsul.

— Vai de mine, dar ești rănită! făcu Jaina afectat, de parcă doar atunci când ajunsese lângă ea îi văzu brațul imobilizat în legătura de catifea ce fusese cândva o bucată din pelerina lordului Ydo.

Pufni într-un răs nervos.

— A! Un fleac, dar n-am scăpat de grija lui Almar. El se ocupă acum de tot ceea ce trebuia să fac eu și abia m-a lăsat să ies din cameră.

Ce-i venise? Bine, nu mințea prea tare, dar nu era în felul ei să facă asta. Chiar și Arthas o privi lung.

— E uimitor, draga mea verișoară! De regulă, kenoații nu fac asemenea gesturi, dar kenoatul tău e chiar deosebit!

Abia atunci lordul făcu fețe-fețe, încruntându-se ușor.

— Scumpa mea Jaina, amintește-ți că vorbești de shaidun al nostru, nu de un simplu kenoat! Omul acesta a salvat Velusia alături de noi!

— Cine îi contestă asta? sări Jaina înțepată. Dar eu nu vorbesc de shaidun, care vă conduce în luptă, ci de bărbatul verișoarei mele. Omul care nu e lângă ea când are brațul rănit, înfășurat în bandaje. Și e doar o discuție între noi două. Voi, bărbații, repede vă mai luați apărarea unul altuia!

Arthas se făcu mic, iar Alcora oftă nemulțumită, știind că va trebui s-o suporte cel puțin până când se va instala în apartamentul pe care i-l pusese la dispoziție și în care lordul, așa cum se gândise emirul, abia aruncase o privire, să vadă dacă totul va fi pe placul soaței. El își făcuse veacul în casa în care zăcea bietul Ladon și n-avusese chef de răsfățuri. Mda, și va trebui s-o mai suporte și la masa de seară, apoi probabil că va dori să și dejeneze împreună mâine dimineață...

— Nu-ți face griji, că sunt fericită, spuse atunci aproape posomorât, intrând în casă ca s-o forțeze și pe ea să intre. Hai să te instalăm, că mai am și alte treburi!

Apartamentul trecu testul, spre marea ușurare a lui Arthas. Apoi, după ce-și văzu cuferele frumos aduse înăuntru, îi concedie pe toți cu un gest suveran și rămase să se scalde în apa calduță și parfumată a băii, oprind lângă sine doar o fostă sclavă băieșiță și una care devenise vestită pentru masajul ei reconfortant. Dintr-o singură privire, Jaina reușise să cearnă servitorii mai bine decât o făcuse Alcora într-o săptămână întregă de locuit în casă.

— Frate, ți-a făcut farmece? oftă prințesa în sfârșit, ieșind alături de Arthas din apartamentul pe care pusese acum stăpânire Jaina.

— De ce?

Lordul o privi cu niște ochi atât de mari și inocenți, că aproape o dezarmă. Dădu a lehamite din mână.

— Doar ziceam și eu...

— Alcora, tu trebuie s-o înțelegi cel mai bine pe Jaina mea! Așa-i e felul. S-o fi văzut cât de speriată era după război, săraca... Și cât s-a chinuit în sălbăcia de pe Sohan... Acum chiar mă bucur să văd că și-a recăpătat spiritul. Asta înseamnă că îi e mai bine.

Prințesa pufni în surdină, pentru că nu voia discuții în contradictoriu despre cea pe care o știa ca pe o brezaie.

— Da, bine... E nevastă-ta, ce să mai spun... Și verișoara mea. Deși uneori... mi-aș dori-o mai puțin răutăcioasă.

— Să știi că nu-i deloc răutăcioasă! Doar că... tu te-ai desprins demult de vechea mentalitate aristocratică, pe când ea a reușit să și-o păstreze. Îți amintești că împunsăturile de odinioară generau vorbe cu tâlc, savurate de toți? Jaina n-a renunțat. Tu ai lupta. Pe ea cred că asta o ține să nu înnebunească. Ea e o aristocrată rafinată, așa cred că s-a născut și nu poate altfel. Tu poți, Alcora! Tu ai crescut printre noi, soldații, ești capabilă să gândești ca omul de rând, să fii prințesă, dar și un bun camarad, tu ești un soldat ca și noi...

Bietul Arthas se pierduse în propriile vorbe și fata zâmbi alungându-și supărarea, deși Jaina ar fi sărit ca arsă în locul ei, considerând că o socotește lipsită de rafinament și eleganță. Mare pagubă! râse de-a binelea, izbăvindu-l pe lordul ce se oprise neștiind ce să mai spună.

— Lasă, frate Arthas, că știi de mult cum sunt eu și cum e ea! Nu-ți fie teamă, o iau ca atare!

Îi pieri pofta de a se răcori pentru purtarea Jainei. Iubirea lui Arthas era atât de curată, el atât de naiv, încât parcă îi părea și rău să-l amărăscă. Își spuse iar cum își spunea tot timpul: dacă el era fericit așa, foarte bine!

Oricum avea treabă. Îl întâlnește pe uriașul Takeme tocmai când ieșea din gardă și îl rugă să-i aducă un cal, apoi s-o ajute să încalce, că încă nu-și putea mișca prea mult brațul vătămat. Omul îi rămase alături cu plăcere, deși ea nu-i ceru asta, dar nici n-avu inima să-l îndepărteze. De dragul de a o însoți, uriașul uitase de orele lungi pe care le petrecuse în gardă.

Se întâlnește cu emirul în piața mare a orașului, nu departe de palatul lui Ydo. Îl văzu de departe, înconjurat de un grup numeros, format mai mult din țărani care deveniseră deja oșteni în toată

regula. Oamenii îl adorau, se strânseseră numai de dragul de a fi împreună cu el și de a fi văzuți în preajma lui. Zâmbi pentru sine. Acum un an, când îl adusesese aproape mort în Velusia, acești oameni l-ar fi sfâșiat cu plăcere. Dar câte se petrecuseră în acest an... Dara, cuibul de vulturi, nunta imposibilă cu un kenoat, răscoala... Un an cât o viață, care îi întorsese destinul și o ridicase din negre genuni. Îl privi pe emir de departe, înainte ca el s-o observe. Ziua cobora înspre seară și, cum nu se mai întâmplase de mult timp, apusul se vestea limpede. Umbrele strălucitoare cădeau pe chipul lui calm și senin, luminându-i profilul frumos. Se detașa limpede dintre toți ceilalți, dar acum nu-i mai sări în ochi alura kenoată, ci aerul de noblețe atât de natural, felul cum își ridica fruntea și expresia din ochii noptateci... După răutatea Jainei, îi fusese atât de dor de prezența lui liniștitoare!

O văzu și el și ochii i se luminară. Înțelese că iar o dăduse peste cap femeia aceea cu părul ca o văpaie, dar nu-l muștră conștiința c-o lăsase singură. Pentru el ar fi fost atât de simplu s-o trimită pe acea Jaina la plimbare...

— Gata? N-ați mai discutat ca între fete? râse, amintindu-și de expresia plină de naivitate a lordului Arthas.

— Ce m-aș mai lăsa lipsită... murmură Alcora fără chef. Dar Arthas e un real beneficiu pentru mișcarea noastră și îi am pe amândoi la pachet. Avem câteva ore până la cină și mă gândesc că n-am făcut o trebușoară care ar fi trebuit făcută mai demult. E totul în regulă pe unde ai fost?

— Sigur! Acum stăteam de vorbă cu starostele Arsen, care a fugit când te-a văzut că te apropii. Încă nu-și poate ridica fruntea din pământ în fața ta și e primul care reacționează așa, că ceilalți mă ocoleau mai mult pe mine. Crede că trebuie să facem parte orășenilor pentru iarnă din merindea capturată de la kenoați.

— Îi era teamă că o vom păstra pentru noi?

Era încă arțăgoasă, își dădu seama emirul, pentru că el, deși gândise tot așa, se amuzase de insistența omului. Da, numai că cei

din Kove suferiseră prea mult de foame și trebuiseră să sape tuneluri precum cârțile ca să o scoată cumva la liman.

— El n-a fost de față când am discutat asta cu căpeteniile, spuse împăciuitor. Îți amintești după ce am făcut foamea vreo zece zile la Grotă Ursului? Ții minte cât de grijulie ai devenit în... cum se numea cătunul acela?

Ea râse și căzu o clipă pe gânduri.

— Korli! își aminti făcând un efort. Înainte de Delși, unde te-au ispitit să rămâi și să faci ordine!

Parcă vorbeau din altă viață, dar emirul obținuse ce-și dorise: îi abătuse iritarea care îi umbrea ochii.

— Și acum, ce trebușoară crezi că avem de făcut? spuse calm, luând-o de braț și depărtându-se de grupul care se trăsese cu respect mai într-o parte.

Takeme, inutil acum, rămase cu vechii lui tovarăși.

— Nobilul Ydo, râse prințesa strângându-se o clipă lângă el, de parcă i-ar fi făcut în ciudă Jainei. E pus cam de mult la păstrare.

Râse și el, simțind chemarea și cuprinzând-o de după umeri.

— Cine a mai avut timp de el? Dar ai dreptate. Ce vrei să-i faci?

— Ce vrei și tu. I-am promis viața.

— Și libertatea?

— Poate, de ce nu? Obștea se plângea mai rău de tirania sandjac-begului. Ydo, gras și leneș cum era, se simțea prea rafinat ca să-și murdărească mâinile cu plebea.

Traversară piața înapoi, de acolo de unde venise Alcora. Fata observă în treacăt cealaltă aripă a clădirii, luminată deja feeric, iar pe la ferestrele unde încă nu se trăsese obloanele văzu servitorii agitându-se grăbiți în toate părțile. Pufni fără să vrea.

— I-a pus pe jar! Aripa noastră pare moartă pe lângă asta în care s-a instalat Jaina!

— Mai multă liniște, nu crezi?

— Atâta vreme cât tânjesc după căsuța noastră din munți, îți dai seama că nu invidiez haosul în care îți place Jainei să trăiască!

Da, dar pomenind de căsuța lor liniștită, gândul îi zbură automat la micuța Dara și se posomorî iar, de data asta mult mai adânc. Fetița ei mai avea puțin și împlinea un anișor. N-o mai văzuse de când avea trei luni, o lăsase o fărâmiță de om, cât mâna ei de mare, iar acum probabil că mergea în piciorușe și se ținea ca o umbră după Tenar sau după maica Omala... Se trezi deodată oprită în loc. Emirul o cuprinse de umărul sănătos și o întoarse cu fața spre el, privind-o ținută în lumina apusului:

— Vom merge, fetițo! Vom merge amândoi, când va da zăpada! Acum sunt convins că Arthas va face aici tot ce trebuie în lipsa noastră!

Ea clipi des, ca trezită din somn.

— Ești vrăjitor, prințul meu?

Râsul lui sparse magia clipei.

— Nu, doar ai șoptit numele Darei atât de adânc, de m-a cuprins și pe mine dorul!

— Promiți?

Îl privi cu ochi mari, luminați dintr-odată de un abur de lacrimi. Îi înduioșă sufletul.

— Promit, fetițo! spuse hotărât. Când se va așterne iarna și Xander va trimite vești. Mai devreme nu putem.

— Știu și eu, recunosc amărâtă. Dar măcar, de-acum, am la ce să sper.

Râsul lui o învălui bun și înțelegător. Cine s-ar fi gândit că un kenoat ca el va tânji de dorul copilei sale? Dar multe nu se gândise că vor fi. În cel care îi fusese odinioară dușman de moarte, găsisese cel mai nobil om care s-a născut vreodată.

— Hai să terminăm ce-am început! o îndemnă el, depășind momentul de slăbiciune. Nu de alta, dar mai apoi trebuie să fii puțin nervoasă ca să rezști la cina cu verișoara ta. Nu mi-ai spus că ți-e groază de momentul ăsta?